

“Τὸ σιερνὸ καράβι,, τοῦ Κασόνα

ΔΕΝ ΒΛΕΠΩ σύγκρουσι τοῦ ὄνείρου μὲ τὴν πραγματικότητα· βλέπω δυὸ εἰδῶν ὄνειρα σ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς ἰσπανικῆς ζωῆς: Ἀγγελικὰ ὄνειρα καὶ σατανικὰ ὄνειρα. Κατὰ τὶς ὁρμές τους, ἄλλοι ζοῦν μὲ τὰ πρῶτα, ἄλλοι ζοῦν μὲ τὰ δεύτερα. Δὲν διαφαίνεται πουθενὰ ἄλλη διέξοδος γιὰ κανέναν. Ἄλλοι ὀνειρεύονται τὰ τοῦ Καίσαρος καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ στὸ τέλος ὁ καθένας παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, τοῦ ἐχθροῦ του, τοῦ ἀντιπάλου του, ἐκεῖνο ποὺ ποθεῖ περισσότερο. Ἔχουν μοιράσει τὸν χῶρο. Ἔχουν κάνει μιὰ σιωπηρὴ συνθήκη. Ἔχουν μοιραστῇ τὶς δυνατότητες τῆς ἀλλαγῆς. Καὶ ἄλλοι τὴν βρίσκουν στὴν ἀρπαγὴ τοῦ πλούτου, ἄλλοι στὴν μακαριότητα τοῦ θανάτου, ἄλλοι στὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας.

Τὴν ἀγαθὴ μερίδα, ἀπὸ θεατρικὴ σκοπιά, τὴν ἔχει ἡ γεροντοκόρη Ἰσαβέλλα, αὐτὸ τὸ ζωντανὸ παραλήρημα, τὸ τόσο ρευστό, τὸ τόσο ἄπιαστο, τὸ τόσο γήϊνο, ποὺ εἶναι μαζί καὶ ἡ φωτιά καὶ ἡ στάχτη. Ἔχει μέσα του πολλὴ Ἰσπανία αὐτὸ τὸ πρόσωπο καὶ καλεῖ στὴ μνήμη ἄλλα δραματικὰ πρόσωπα, ἀπὸ τὰ πιὸ σπαρακτικά. Ἔχει τὴν ἴδια ἰσορροπία ἀπελπισίας καὶ τυφλῆς ἐλπίδας, μὲ τὴν Μαρία Χοσέφα στὸ «Σπίτι τῆς Μπερνάρντα Ἀλμπας».

Ἡ Βούλα Ζουμπουλάκη ἔδωσε στὴν Ἰσαβέλλα πολὺ μεγαλύτερη σκηνικὴ καὶ γυναι-

κεία γοητεία, πολὺ περισσότερὴ ἐξωτερικὴ λάμψη ἀπ' ὅση ὑποβάλλουν τὰ λόγια τῆς, λόγια, ποὺ πρέπει κανεὶς νὰ θυθισθῇ μέσα τους γιὰ νὰ βρῇ τὸν εἰρμό τους καὶ γιὰ νὰ γεφυρώσῃ τὶς σιωπές τους. Ζητοῦν ἓνα πρόσωπο ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ζυγίζεται πολὺ πιὸ σπαρακτικὰ ἀνάμεσα στὴν ἀπουσία καὶ στὴν παρουσία. Ὑπῆρχε πολὺ περισσότερὴ κοκεταρία ἀπ' ὅση ἔπρεπε — κοκεταρία κυριούλας καὶ ὄχι ἀλαφροῖσκιωτης γεροντοκόρης. Ἡ ἴδια κοκεταρία ζημίωνε καὶ τὸν ἀντίθετο γυναικεῖο πόλο καὶ στεροῦσε τὴν Ἀμάντα τῆς Μάρως Κοντοῦ ἀπὸ τὴν ἄμεση γυναικεία τῆς δύναμι.

Ὁ Ραμόν τοῦ Δημήτρη Μυράτ ἦταν πειστικός, ἰδίως στὸν ψυχρὸ ἀρπακτικὸ ὑπολογισμό του. Πολὺ πειστικός ἦταν ὁ δὸν Γερμάν τοῦ Βάσεν Ἀνδρωνίδη. Ὁ Θανάσης Μυλωνᾶς ἔδωσε ἀλαφροῖσκιωτὴ ζωὴ στὸ πρόσωπο τοῦ Οὐριέλ. Ἀκόμα πιά ἀθῶα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ Ροζίνα τῆς Ἑλλης Φωτίου. Τὴν διανομὴ συμπληρώνουν καλὰ ἡ Μαρία Δημητριάδου, ὁ Κώστας Μανιουδάκης, ὁ Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος, ἡ Ὑβόνη Μαλτέζου. Καλὴ μετάφρασι Ἰουλίας Ἰατρίδη. Οὐδέτερο σκηνικὸ καὶ κοινότοπα κοστούμια Πέτρου Ζουμπουλάκη, ποὺ δὲν ἀποκαλύπτουν στὸν θεατὴ τὰ πρόσωπα. Ὑπάρχει, ὅμως, ἓνα ὠραῖο καὶ συγκινητικὸ καράβι.

ΑΛΕΞ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ